

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 7. V Ljubljani, dné 1. malega srpana 1892. Leto XII.

Némi pevec.

Opeval ljubezni je blažene sanje
In žar resnice in slóbode spas.
Srcé onemelo je pevcu brezdlanje,
Veleval takó je sodnikov glas.
Zadušil ukaz je v národu speve,
Potemnil življenja obsojencu dneve,
Ostavil je pesnik mesto in vás.

Oh góri pod senco stoletnih débel,
V duplini skalni je stan izbral.
Pekoč mu srd je umoril, zagrébel
V užaljeni duši vseh pesmij kal.
Zamán je bridkóbi iskál izraza,
V spominu je trdega živel ukaza,
Drhtèč se življenja brez petja bal

Todà, ko jutro ustvari zôra,
Omami pregnanca nežen napev.
Potajno napevu odmeva gôra,
Da v pevcèvih prsih topí se gnev.
Poslušà — kakó so mu znani glasovi.
Zveneli so nékdaj v duši njegovi,
To pesmij njegovih je jasen odmev!

V samotni koči ni pesem zamrla.
Kadàr je zbežala tèma noči,
Iz čistega vselej dekliškega grla
Privreli so spevi njegovi sladkí.
Stopinje vodijo pesnika h koči,
Hladila išče tam duši vroči
In vzbuja spomine na lepe dni . . .

Rodí se poletje iz cvètne pomládí,
Rodí iz poletja se tožna jesén.
Oh koči zvénejo vrtni nasádi,
In mrak zastira nebó meglén.
Tolažbe ni pevcu odslej na svetu;
Utihnèjo v gozdu glasovi dekletu,
Z glasovi usahne obrazek njén.

Gomilo jedinke ob mirnem dômu
Poséti zarana logár trpèč,
Kakó se brídsko toži nekómu
Po hčeri njegovi, opazi strmèč.
V rmenéči se travi nagrobne ruše
Počiva némi pevec — brez duše:
Živeti brez petja ni mogel več . . .

Dolénjec.

